

ANGELČEK

(Priloga Vrtecu.)

Št. 11.

Ljubljana, dné 1. novembra 1903.

XI. tečaj.

Kaplja in človek.

Kot biseri na dnu morjá
Nebroj se kapljic blesketá,
Ko mlado jutro se zazná.

Potegne vetra piš lahno,
Zaziblje tanko vejico,
In kaplje vodne se ospó . . .

Pa kaplje niso to vodé,
Ki hipoma se razpršé —
Ljudje so to, čvrstí ljudje.

Mnog danes zdrav se veseli,
A jutri že bolan leži,
In tretji dan mu že zvoní.

Potem pa pridejo možje
In v grob globok ga položé,
Kjer spal do sodnjega bo dné.

A sodnji dan bo grob končan,
Pravični v sveti raj peljan,
Od trume angelcev obdan.

Neralov.

Izredno lepa čednost.

10. Starodavna hvalnica.

V zgodbah sv. pisma stare zaveze (št. 79.) imate prelepo dogodbo o treh mladeničih, ki so bili vrženi v ognjeno peč, pa jih je Bog po angelu varoval, da se jim ni zgodilo kar nič žalega. Lahko si mislite, kako so blagi mladeniči osupli strmeli, ko se jim je v sredi plamena zdelo tako prijetno, kakor bi jim pihljaj rahel večerni veter. Za to dobroto se je bilo pa treba tudi primerno zahvaliti. In ravno to je bilo, na kar so najprej mislili ti dobri služabniki Božji. In ker se jim je zdelo, da sami se nikakor ne morejo zadostno zahvaliti Bogu za toliko dobroto, zato kličejo na pomoč vse stvari, naj ž njimi slavé in hvalijo predobrotljivega Očeta v nebesih. Prelepa je bila ta hvalnica; še zdaj se vsak dan stokrat in stokrat ponavlja, zakaj vsi mašniki jo morajo vsak dan moliti ob zjutranjih duhovskih molitvah in ponavljajo jo tudi v zahvalo po sveti maši.

Upam, da bo tudi vam ustrezno, ako vam priobčim to prelepo hvalnico, in jo potlej še nekoliko pojasnim, ter se nadjam, da jo boste tudi vi večkrat molili. Glasi se:

Slavite, vsa Gospodova dela, Gospoda; hvalite in pove-
ličujte ga na veke.

Slavite, Gospodovi angeli, Gospoda; slavite, nebesa, Go-
spoda.

Slavite, vse vode, ki ste nad nebesom, Gospoda; slavite,
vse Gospodove moči, Gospoda.

Slavita, solnce in mesec, Gospoda; slavite, zvezde na
nebu, Gospoda.

Slavita, ves dež in rosa, Gospoda; slavite, vsi Božji ve-
trovi, Gospoda.

Slavita, ogenj in vročina, Gospoda; slavita, mraz in vro-
čina, Gospoda.

Slavita, rosa in slana, Gospoda; slavita, srež in mraz,
Gospoda.

Slavita, led in sneg, Gospoda; slavita, noč in dan, Go-
spoda.

Slavita, luč in tema, Gospoda; slavite, bliski in oblaki,
Gospoda.

Slavi naj zemlja Gospoda; hvali in poveličuje naj ga na
veke.

Slavite, gore in griči, Gospoda; slavite, vsa zelišča na
zemlji, Gospoda.

Slavite, studenci Gospoda; slavite, morja in reke, Gospoda. Slavite, somi in vse, kar se giblje po vodah, Gospoda; slavite, vse ptice pod nebom, Gospoda.

Slavite, vse zveri in živina, Gospoda; slavite, človeški otroci, Gospoda.

Slavi naj Izrael Gospoda; hvali in poveličuje naj ga na veke.

Slavite, Gospodovi duhovniki Gospoda; slavite Gospodovi služabniki Gospoda.

Slavite, duhovi in duše pravičnih, Gospoda; slavite svetniki in v srcu ponižni, Gospoda.

Slavite, Ananija, Azarija, Mizael, Gospoda; hvalite in slavite ga na veke.

Slavimo Očeta in Sina s svetim Duhom; hvalimo in slavimo ga na veke.

Slavljen si, Gospod, v višavah neba; hvale in slave vreden in poveličevan na veke!

Mladenci vabijo vse stvari v skupno hvalo po neki določeni vrsti. Najprej rekó kar splošno: vse stvari. Potlej imenujejo najvišje stvari, angele, in nadaljujejo od zgoraj na vzdol: nebes in kar je še nad nebesom; solnce, luno in zvezde. Nato kličejo take reči, ki so pod vplivom nadzemeljskih moči: dež in rosa, vetrovi, ogenj, vročina, mraz, srež, led in sneg, noč in dan, luč in tema, bliski in oblaki. Zdaj pa se obrnejo na zemljo in imenujejo najprej gore in griče, ki so pokriti z zelišči in izpod njih izvirajo studenci, ki se povekšujejo v reke in iztakajo v morje; na to šele kličejo razne živali v vodah, v zraku in po zemlji, domače in divje. Slednjič pozivljajo človeka, kralja vsega stvarstva, in sicer najprej vse ljudi sploh (človeške otroke), potlej pa posebej izvoljeno ljudstvo Izrael, in pri tem zlasti duhovnike ter vse pobožne, pravične, svete. Končno še vzpodbujajo tudi sami sebe.

Ako pa mi molimo to lepo hvalnico, bomo mislili na svoje dobrote, katere smo prejeli in še prejemamo iz rok predobrotljivega Očeta nebeškega.

Predno končam nauk o „izredno lepi čednosti“, vas še enkrat prav nujno opominjam in prosim: Trudite se na vso moč, da si pridobite to tako lepo in plemenito srce, ki bo s hvaležno ljubeznijo povračevalo dobrote Bogu, Materi božji in vsem drugim dobrotnikom v nebesih in na zemlji!

„Internus.“

Za mater.

I.

Prav tik Save stoji majhna, napol razpala koč. Pusto in tiho je vse okrog nje. Gosto grmovje raste kroginkrog, da se stene komaj vidijo iz goščave. Pred pragom je zrastle košate drevo, kar priča, da že dolgo ni stopila sem človeška noga.

Bilo je pred leti. Mrzel jesenski veter je zavel zdajnzdaj od snežnih gora.

Pred koč ob Šavi sta sedela dva otroka, osemletna Francka in petnajstletni Ivan, otroka uboge kočarice, ki je ležala že več dni bolna v hiši. Ves dan sta čula otroka pri dobri mamici, ko je vzdihala v temni, nezakurjeni sobici na trdi postelji.

Kadar je vzdihnila bolnica, vzdihnila sta tudi onadva. Tako zelo ju je bolelo, ker ni bila mamica več zdrava. Včasih sta začela oba jokati, da ju je morala bolnica sama tolažiti, rekoč: „Le nikar ne jokajta, otročička moja! Saj mi bo dal ljubi Bog spet dragoceno zdravje, in zopet bomo vsi veseli. Molimo k njemu za srečo in blagoslov, saj on ne zapusti nikogar v bedi in siromaštvu, ki se priporoča njegovemu varstvu. Če bomo radi molili, nas bo gotovo uslišal in rešil nadlog. Če že ne v tej dolini solz, pa gotovo na onem svetu, kjer nam bo pripravil tem večje veselje, čim več smo pretrpeli tu v njegovo slavo.“

Tako je govorila pogosto onemogla Marjeta svojima ljubljencema. In včasih so sklenili vsi trije roke, Ivan pa je molil naprej sv. rožni venc.

Minevali so dnevi, tedni — pa bolnici ni hotelo biti boljše.

Pozna jesen je že bila. Po polju je bilo vse prazno. Ljudje so spravili zadnje pridelke pod streho.

Nekega dne pa je začelo nenadoma dežiti, kot navadno ob takem času. To je trajalo skoro ves teden. Sava je tako narastla, da je doseglo grmovje, ki je bilo pred hišo, v kateri je stanovala Marjeta z otro-

koma. Začela se je že bati, da bi voda ne dosegla hiše, kar se je zgodilo že prej večkrat. A k sreči je ponehal dež, in Sava je začela vedno bolj upadati.

Pritisnil pa je mraz, in sneg je zapadel tudi višje holmce. Ljudje so kurili kot po zimi, le Marjetina kočja je bila dannadan mrzla, ker so morali varčevati s kurjavo.

Dolgo časa je že skrbelo Marjeto, kako se bodo preživili po zimi, če ji ne bo odleglo. Sedaj pa je občutila hkrati dvojno bridkost . . . Mraz in lakot!

Zadnji krajec hleba je prinesel Ivan v hišo na mizo. Denarja ni bilo več — vse je šlo za zdravnika in druge potrebe. V kleti je bilo še kupček krompirja in repe, ki jo je Ivan včasih skuhal ali spekel zase in za sestrico. Materi pa je zavrel kozjega mleka, saj drugega itak ni mogla uživati. Semtertje je prišla iz vasi stara ženica, da je malo pokramljala z ubogo Marjeto; pa to je bilo redkokedaj, ker je bila vas oddaljena nad pol ure; z nasprotnega brega pa še po leti niso zahajali na to stran, kaj še v največjem mrazu!

Nekega jutra je postalo nenavadno gorko, kar se zgodi večkrat, predno izgubé solnčni žarki popolnoma svojo moč.

Tako toplo in lepo je bilo zunaj! V koči stare Marjete pa je gospodinjala tema, žalost in beda. Niti najpotrebnejše hrane že niso več imeli . . .

Ni jim torej preostajalo drugega, kot prositi pri dobrih ljudeh — — —

Popoldne istega dne je odvezal Ivan čolniček, v katerem se je vozil včasih po Savi. S sestrico sta sklenila, da gresta k dobrim ljudem prosit miloščine za mater. Prepeljala sta se s čolnom na drugo stran, ga dobro privezala za deblo starega drevesa in se odpravila na težko pot . . .

Kamor sta prišla, povsodi so jima radi dajali, ker so poznali dobra otroka poštene, vendar uboge vdove.

Proti večeru se je začelo oblačiti. Otroka sta se odpravila hitro domov, da bi ju ne prehitela nevihta.

Večerilo se je že, ko sta se peljala po reki proti domu. Ivana se je polastila težka slutnja, ko je odrinil z drogom čoln od brega. Prekrižal se je na skrivnem, očito ga je bilo skoro sram pred sestrico, da ne bi rekla: strahopetec . . .

Prideta do sredine reke, Ivan krepko odrine z drogom. Pri tem pa začuti, da je zadel ž njim ob skalo in hipoma ga pretre. Hoče potegniti k sebi drog, ki je imel na koncu kavelj, — pa skoraj da omahne sam v vodo. Čoln se zaziblje, da pljuskuje voda vanj — Ivan še enkrat potegne drog, v tistem hipu pa, ko ga dobi v roke, se prevrne čoln in valovi ga zagrnejo.

Obupen klic sestrice se je še čul iz čolna, potem pa je zavladala za hip smrtna tišina po reki. A kmalu so začeli spet enakomerno pljuscati valovi, vmes pa je obupno donel otroški glas: „Jezus, Marija! Pomagajte . . .!“

II.

Črez noč so se megle razkropile, in zazorilo je spet krasno jutro. Ravno je začela vstajati gosta megla, ko je stopala množica ljudi ob Savi proti Marjetini koči. Štirje krepki možje so nesli nesrečna otroka k materi . . .

Pridejo do kočice. Dve ženski gresta v kočico, da bi jo pripravili na nenadno nesrečo.

Zunaj pa so tisti čas obujali nesrečna otroka. Deklica je le še dihala, a Ivan je bil mrzel, — ni se več vzdramil.

Prenesli so ju v hišo, kjer je vzdihovala uboga mati: „O moja otroka, moja otroka!“

Ivan se ni več vzbudil. Položili so ga na mrtvaški oder.

Ko je bila Francka toliko pri zavesti, da je mogla govoriti, je pravila, da jo je rešil brat iz mrzlih valov. Plaval je ž njo proti bregu, kjer se nista več zavedela . . .

Mati ni prebolela Ivanove smrti. Nenadni udarec jo je strašno potrl in pospešil njeno smrt. Več dni se ni zavedela, potem pa je mirno umrla in šla za njim, za svojim dobrim otrokom.

Francko so vzeli dobri ljudje. Pozneje se je preselila v mesto in postala kuharica.

Zdaj je že stara, onemogla ženica. Delati ne more več. V cerkev hodi, moli ter se spominja svoje mladosti, milega bratca in dobre matere, ki jo že gotovo težko čakata gori, kjer ni več bridkosti ne revščine.

Rada pripoveduje otrokom o dobrem bratcu, ki ji je rešil življenje.

Na koncu pa navadno pristavi: „O blagor vam, otročiči, da imate še dobre matere! Mati je otroku vse, za Bogom največja dobrotá. Zanjó mora otrok žrtvovati vse, tudi življenje, če je treba. Saj nas čaka potem drugo boljše življenje, ki se ne dá primerjati s tem; tam bo otrokom večno poplačána ljubezen do matere!“

Slavko Slavič.

Smrtni angel.

Angel smrtni plul je v noči,
Temnih kodrov v halji žalni,
Nesel šmarnic venec bel.
Pel o sreči je bežeči,
O nestalnih dneh človeških,
Večno da je živ le duh . . .

Glej jo sredi polja kočó,
Luč iz nje v temó odseva,
Mati bdi pri sinku tam.
Zrè obraz kot sveča bleđi,
Gorko moli, prosí, vzdihá:
Oče, Ti mi ga otmí.

Pel je o nebes lepoti,
O nebeščanih veselih,
Rajski je opeval vrt.
Kdor deviški venec sprejme,
Delež prejme ž njim prekrasen,
Pije blaženosti vir.

Završi nad kočó angel —
Plahutá, skrivnostno kroži —
Mater pa objame sen. —
Angel angelčka poljubi,
Dě na zibel šmarnic venec,
Z dušico odplava v raj.

Vneslav.

Bolnik.

Jésen tožna
Diha čez polje,
Vigred rožna
Moja že k pogrebu gre.

Strto zalo
Cvetje kmalu bo;
Počivalo
Trudno moje bo telo.

Gradiški.

Gizdavost mora trpeti.

do neki ni rad lep? Menda prav vsak, mladina pa še najbolj. Kar prirojeno je to nagnenje človeku; zato se ni čuditi, da je bila Košarjeva Milica uprav taka.

No pa ž njo bi se bilo že še izhajalo, da ni imela na svoji strani stare mamice. Ali ta stara mamica — stokrat rajši so jo imeli kakor oče in mati skupaj.

„O Milica, kako si ti lepšana!“ je bilo vedno slišati okoli Košarjevega doma.

„Tvoji lasci, tvoje očke, tvoja ličeca, daj mi rokce“, samo tako so znali govoriti Košarjeva stara mamica.

Le preveč so radi imeli Milico. Sami so se popolno pootročili poleg nje, in vsakdo, ki je poslušal njuno govorjenje, je menil, da govori dvoje otrok.

Ker so tako radi imeli svojo Milico, ni čuda, da so vedno nadlegovali mlado mamo, naj kupijo hčerki tudi lepo oblekco, takisto zobčasto obrobljen predpasniček, takisto nabrano krilce in našopirjene rokavce. Tako dolgo so prosili, da je dobila Milica, kar so hoteli, vkljub temu, da sta prišli z mlado mamo prav dostikrat navskriž. Seveda, do prepira ni prišlo, pa saj tudi ne sme priti med staro in mlado mamico.

Tako daleč se pa tudi niso dali pregovoriti mamica, da bi bili kupili Milici kaj nepotrebnega lepotičja. Za tisto so morali pa babica že iz svojega poskrbeti.

Birma je bila v Podgorju, in vsepolno šotorov je stalo gorí okoli cerkve sv. Nikolaja, pod njimi pa razstavljenih in razobešenih čuda veliko igrač in lepotičja.

Tamkaj v gosti množici so se prerivali tudi Košarjeva babica in vlačili za seboj Milico. Sicer niso bili botra, in Milica ni bila birmanka, vendar — kako bi moglo to dvoje prestati doma, ko je bilo pri cerkvi videti toliko lepega.

Oh, kako jima je bilo vse všeč! Na tihem so že sklenili babica v svojem srcu in v svojem mošnjčku,

da bodo vseeno kupili kaj Milici, akoravno ni bila pri birmi, da ne bo žalostna, ko bodo sosedovi otroci prišli od sv. birme vsi prepreženi zlatih verižic.

„Koliko pa je ta-le?“ oglasijo se pri nekem šotoru, kazaje na verižico s križcem, lesketajočim se v solncu kot čisto zlato. No, saj so tudi mislili babica, da je prav samo suho zlato skozi in skozi in niso vedeli, da je šlo samo mimo zlata, pa še ne prav blizu, ampak le bolj iz daleč.

„Eno kronico bote dali“, odgovori v naglici prodajalec. Ko pa babico natančneje pogleda, precej pristavi: „Ali ste vi? No, vam bo pa samo osemdeset vinarjev.“

Kupčija je bila precej narejena. Kako bi pa tudi ne bila, saj so babica tiščali pod palcem že dve kroni, češ, manj že ne bo, dobro, če bo toliko dosti.

Bogvekakó veseli niso bili Košarjeva mati, ko so ugledali proti večeru Milico z verižico okoli vratu.

„No, da so ji kupili vsaj kaj božjega“, rekli so samiprisebi. Milici so pa pripomnili: „Glej, stara mati te imajo preveč radi, jih moraš pa tudi rada ubogati.“

Pod ješen tistega leta, ko je bila birma pri svetem Nikolaju v Podgorju, zaslišijo babica nekega jutra tuje stopinje v Košarjevi veži, in obenem izpreleti vso hišo močan glas: Kupite kaj?

Kaj pa je? vzkliknejo vsi naenkrat, in preden se kdo gane, odpró se hišna vrata, in noter se prikaže turška kapa in noter stopijo turške opanke, obenem pa se zopet oglesi: Kupite kaj? Bil je Bošnjak s svojo robo.

„Pri nas ne bo nič“, oglasita se hkrati oče in mati.

Toda gorje prodajalcu, ki bi poslušal prve besede in šel dalje, saj ve, da ga sprejmó v vsaki hiši takisto. Nič bi ne iztržil. Toda Bošnjak se ne dá tako hitro odgnati, možato koraka do mize: pipe, nože, vilice . . . ?

„Nič, nič!“

„Uhane, prstane?“ in odpira škatljico za škatljico in poklada na mizo.

Milica je bila prva pri njem. Zmagal je Bošnjak. Za Milico pa — kdo drugi kakor babica?

Milica ni več čula matere: „No sta že spet skupaj, zdaj bo pa že semenj.“ Rahlo je potegnila babico za krilo, s prstkom pokazala v škatljici bingljajoče uhanе, z lepimi očki pa ljubeznjivo proseče pogledala v dobre starkine oči. To je pomagalo.

„Vsaka pol“, rečejo babica, in deklica prinese precej svoj hranilček in strese na mizo dvajset vinarjev. Babica vzamejo dva uhana in jih smehljaje ogledujejo. Potem pa primaknejo tudi svoj del. Odmajevala je turška kapa, da je bil čopek zdaj na tej, zdaj na drugi strani, vendar se je pa v upanji, da naredi tudi še pri očetu in materi kupčijo, Bošnjak vendar udal. Ni se motil, prav zadovoljen je odhajal iz Košarjeve tiše.

Milica je bila vsa pokoncu. Polno hišo jo je bilo, tako se je sukala, vrtela in skakala. Precej prinese k uhanom še verižico.

„Koliko imam!“ vzklikne. Verižico si dene okoli vratu, z uhani pa k babici.

Stara mati so lupili jabolka tamkaj na klopici. Ravnoprav so imeli natakknjena svoja starodavna, toda dobra očala, da so mogli ustreči Miličini prošnji. Kar odložiti so morali svoje delo, Milica jim ni odlegla.

„Mamica, denite mi uhanе v ušesa!“

„Veš, ali bo bolelo!“

„Naj!“

Morali so babica in so morali, pa saj so radi. En uhanček so položili poleg sebe na klop, da se ne izgubi, drugega so pa vtikali v desno uho Miličino. Pa ni šlo rado, Milico je silno silno bolelo, in kar nehoté je zdihovala in trepetala.

„Asss . . . asss . . .!“

„Ali naj pustim?“

„Ne, toda dajte hitro!“

Cek! je dejalo, asss! se je odzvalo, uhanovo zaponka se je prelomila v ušesu, ker so babica hoteli le preveč pohiteti.

Milica se spusti v jok, ali radi bolečine ali radi uhana, se ne ve. Menda radi obojega. Mati, ki so dalj časa skozi okno opazovali babico in Milico, se pa oglasé skoro škodoželjno: „Ali sta jo vendar enkrat izkupili, gizdavki gizdavi?“

Milica je nosila mesec dni zateklo in krvavo uho, in kadarkoli se je radi tega kaj nakremžila, povedali so ji mati stari pregovor:

„Gizdavost mora trpeti.“

Ferdo Gregorec.

Izkušnja.

Gožek (*obstoji, pripogne se k tlom in nekaj pobere*): Oj poglej vendar Tonček, kaj sem našel. To-le je precej težko.

Tonček (*pogleda*): To je pa zavitek denarja. Poglej, saj je tukaj zapisano: petdeset kron.

Jožek (*vesel*): Joj, kolika sreča! To pride ravno po 25 kron na vsacega izmed naju. Dajva razdeliti!

Tonček: Ti pa govoriš, kot da je denar najin.

Jožek (*ga začudeno pogleda*): Kakor bi bil denar najin? Čegav pa je vendar?

Tonček: Tega, ki ga je izgubil.

Jožek: Bog zna, kdo ga je.

Tonček: Hajdi, da ga poiščeva.

Jožek: Kje pa je?

Tonček: Li ne veš več, kaj so nam zadnjič rekli gospod učitelj v šoli? Denar morava nesti gospodu župniku. Potem bodo v nedeljo v cerkvi razglasili, da je bilo nekaj denarja najdenega. Kedor bode dokazal, da ga je izgubil, ta pa dobi nazaj.

Jožek: Ako se pa nihče ne zglesi?

Tonček: Potem je šele najin.

Jožek: Čuj, Tonček, ali bi bilo dobro, če bi se nihče ne zglesil.

Tonček: To ni gotovo.

Jožek: Ali — bi ne mogla — — ?

Tonček: No, kaj bi ne mogla?

Jožek: — molčati in se vesti, kakor bi ne bila ničesar našla. Saj naju nihče ni —

Tonček (*mu prestriže besedo*): Tako, vedeva naj se kakor tatova, kar bi tudi bila, ako bi vedoma in nalašč obdržala tuje blago. Ne, Jožek, ako si tako zloben, potem se nočem odslej nič več igrati s teboj.

Jožek (*prestrašen*): Tatova? Ne! Ako to misliš — ali sitno je pa vendar — jaz sem se že zelo veselil.

Tonček: Veseliti se hočeva tega, da bo tisti, ki je denar izgubil, svojo lastnino zopet dobil nazaj. Mogoče, da je bil ubog posel, ki je sedaj v največji zadregi in stiski, in ki se le s tem tolaži, da ga je našel pošten človek.

Jožek: Prav imaš, Tonček! Moje misli so bile na slabem potu — v bodoče ne maram biti več tak. (*Poda mu roko.*)

Tonček: „Boljši vinar po pravici kakor krona po krivici“, pravijo vedno gospod učitelj. To nam bodi vedno v spominu, kadar mikajo v izkušnjave.

Malenšek.

J e s e n.

Spet jesen se bliža.
Z njo moreča smrt,
Ki odene zemljo
Vso v mrtvaški prt.

Gosta megla zemljo
Spet pokrila bo,
Travnica zelena
Usahnila bo.

Drobne ptičke daleč
Pojdejo od nas;
Spet se bo približal
Mrzli zimski čas.

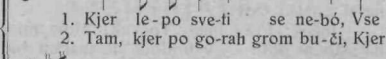
Slavko Slavič.

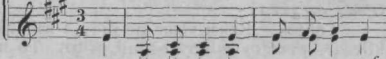
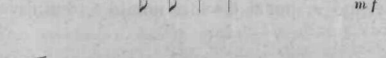

Kje je ljubi Bog doma?

Moderato.

P. Angelik Hribar.

Sopr. } 1. *p* *mf*
2.

Alt } 1. *mf*
2.

1. Kjer le-po sve-ti se ne-bó, Vse
2. Tam, kjer po go-rah grom bu-či, Kjer

 p
ja-sno, mi-lo in le-po, Mi-ljo-nov zvezdic
po do-li-nah šum šu-mi, Pri-kla-nja dre-vje
 p

 f *p*
sve-ti se Ka-kor najlep-še o-ken-ce: Od
hud vihar, Pred njim se tre-se vsa-ka stvar, Kjer
 f *p*

tod nas gleda dobri Bog; On skrbni o - če vseh o
se gla-si On sam Gospod, Pri-ja-telj revnih vseh si-

trok, V ne - be-sih je do - ma, V ne-
rot, Je dobri Bog do - ma, Je

be - sih je do - ma.
do - bri Bog do - ma.

Anton Martin Slomšek.

O pajku.

Na dolgo in široko
 Je pajek mrežo spel,
 Da hitro bi mušico
 V te tenke zanjke vjel.

Na veji pa zasmeye
 Se ptička mu glasno:
 „Ej leni, leni pajek
 Lovil mušic ne bo.“

Pa čakal je, oj, čakal
 V kotičku temnem skrit,
 A bilo ni mušice, —
 Zastonj je šel lovit.

Preveč lenobo pase,
 Pod streho le žedi,
 Zato pa moj želodček
 V večerjo ga dobi.“

Gradiški.

Demant.

(Priobčil A. P-k.)

			a	a	č				
			e	e	g	h			
	i	i	i	l	l	l	n		
n	n	n	o	o	o	o	o		
	p	p	p	p	r	r	s		
		s	s	s	t	t			
			t	t	u				
				ž					

1. soglasnik;
2. bojno orožje;
3. nič vreden človek;
4. del smodnika;
5. lepa lastnost;
6. vas na Gorenjskem;
7. lastnost, ki jo posebno pogrešamo Slovenci;
8. žuželka;
9. soglasnik.

Od zgoraj navzdol in od leve proti desni se v sredni vrsti bere lepa čednost.

Uganika.

(Priobčil A. S.)

Katera knjiga je ljudem tako priljubljena, da vsak skoro slednji dan rad nekoliko pogleda vanjo?

(Da laže uganete, vam še izdam, da ima naslov sedem črk, ki so tako-le postavljene: Prve tri črke značijo kos lesa; če jih pa narobe čitamo, orožje divjakov. Srednje tri pomenijo reč, ki je po zimi otrokom, pa tudi odraslim v zabavo; ako jih pa čitamo nazaj, dobimo reč, ki nam pove, v kakšnem razmerju je ta besedica s celo besedo. Zadnje tri črke pa pomenijo nekaj, česar se otroci posebno vesele o sv. Miklavžu, o božiču in novem letu; ako tudi te nazaj beremo, nam pa razodenejo, kako sleherni sprejme ono veselo pričakovano reč.)

(Rešitev in imena rešilcev prilož.)

bol bo